

Medlemmer, der føle varmt; det har i mange Aar været stillet saaledes, at der er gjort Forskjel paa Smørret, paa de forskellige Klasser. Vi have set en Mængde Klager fremkomme i Landbosforeningerne og ved Landbrugernes Sammentømter fra Producenter af Herregaardsmør, som have beklaget sig over Forurettelser ved Ansættelsen af Smørpriserne. Disse Smørpriser have jo klassificeret sig som: „over prima Smør“, dernæst „prima Smør“ og „anden Klasse Smør“, og saa kom endelig Noget, der hedder „Bøndermør“, og det blev altid betegnet som slet og maadeligt paa Markedet. Ja, nu ere vi komne saa vidt, takket være det tidt saa ilde omtalte kongelige Landhusholdningsseksstabs og navnlig Professor Segelckes Virksomhed, at man er kommen til Erkendelse af her i Landet, hvorledes man skal stille sig med sin Meieri- og Smørproduktion, og derved har gjort det muligt ved Konsulenter, ved Foredragsholdere og ved Smaaapjeccer, som ere udgivne i større eller mindre Mængde, at man ogsaa fra de smaa Smørproducenters Side har fundet det rigtigt at slutte sig sammen for at kunne bringe Smør tilveie af samme gode Bestaffenhed som Herregaardsmørret fra de store gamle Meierier. Ja, er det Konkurrence med Herregaardsmør? Det bliver jo ikke det mindste angrebet derved, det gaar sin rolige Gang. Det har engang det Fortrin forud, at de gamle Firmamærker, der ere velkendte ogsaa paa det engelske Marked, fortrinssvis søges. Kan det lykkes Andelsmeierierne trods de Vanskeligheder, de have at kæmpe med, at naae til et lignende Standpunkt, kan det kun være os hjært, at der kommer mere Smør paa Markedet; thi jo mere de faae, desto mere ville, Efterpørggerne føle sig betryggede og jige: Ja, de kunne lave saa meget godt Smør, de ville. Og det er Smørret bedre tjent med, end naar det hedder: Det danske Smør er godt, men det er en Mangel ved det, at der kun kan faaes saa lidt af det. Nei, lad der komme meget dansk Smør af prima Kvalitet, saa kan vort Marked kun være tjent dermed. Nu vil jeg imidlertid indrømme, at det godt kan hændes, at Andelsmeierierne kunne komme til at kæmpe med de samme Vanskeligheder med Hensyn til Noteringen og med Hensyn til Løpprisen, som de store gamle Herregaardsmeierier hidtil have haft at kæmpe med, men saa maa de Herrer virkelig ikke give Herregaardene eller Herregaardsmørret Skyld derfor. Nei, den skulle de jøge hos Forhandlerne, som ved saa mange Leiligheder have søgt,

hvad enhver dygtig Handelsmand gjør, at drage den størst mulige Fordel af den Forretning, de føre, og derfor have trykket sig saa meget som muligt for at gaa til Preiser, som vare høiere end dem, vi hidtil havde kendt. Dertil kommer, det indrømmer jeg, at Andelsmeierierne have at kæmpe med en anden Vanskelighed, som de gamle Herregaardsmeierier ere fri for, nemlig Mælkproduktionens Krav paa Ensartethed og fuldkomne, stadige Overensstemmelse, altsaa et betryggende Fodringsvæsen. Vi have set, og jeg har ogsaa gjort Erfaring i den Retning, da jeg paa Holsteinborg havde et større Fællesmeieri, at det meget let kan fremkomme uheldige Resultater, naar der er en af Deltagerne i Fælles- eller Andelsmeieriet fodret paa en mindre heldig Maade; derved kommer det sørgelige Resultat frem, at en hel Smørfjærning kan blive uheldig og gaa ned fra 1ste til 2den Klasse, ja endnu længere ned. Under slige Forhold er det meget vanskeligt at finde, hos hvem Skylden ligger. Det kan kun opnaas ved, at den, der modtager Mælken, fjærner Mælken fra hver enkelt af Leverandørerne for sig, thi i saa Fald vil man først komme til et Resultat med Hensyn til, hvor Ulykken ligger. Det er et Besvær, som Andelsmeierierne ogsaa ere udsatte for, men jeg vil jige i mindre Grad end Fællesmeierierne, efter som det ligger i Andelsmeieriernes Deltageres egne Interesser at søge at faae saa gode Varer bragte tilveie som muligt, da de selv ere Participanter. Men jeg veed, at det hændes ogsaa Andelsmeierierne, at de i den Henseende have haft Vanskeligheder, som det ikke har været let at komme ud over. Naar nu imidlertid Forholdet stiller sig saaledes, som det gjør for Diebliffet, tror jeg, at det ikke med Rette kan siges, at de gamle Herregaardsmeierier skulle have Part i en Lov, der skulde fortrædige Smørproduktionen eller Smørrets Tilveiebringelse for Andelsmeierierne. Det kan der fornuftigvis slet ikke være Tale om; de have slet ingen Ting med hverandre at bestille. Lige saa lidt som det har Noget at jige, naar man lægger en god Kolt, om den er lagt til paa en Herregaard eller en Bondegaard, lige saadan gaar det med Smørret; naar det er godt, har det sin Pris og det, hvad enten det er Smør, Kvæg eller Korn, og det enten kommer fra den Eine eller den Anden. At ville tale om, at den Eine vil fortrædige den Anden, er en Udtalelse, der ikke bør finde Tiltro i videre Arbejde rundt omkring. Vi ere i denne Sag langt ude over slige Forhold. Det er kommet dertil, at Landbruget, enten det er stort eller lille, har en jæregen Interesse for sine Produkter, og hvad der fortrædiger den